

ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ
e-mail: synaxisorthkm@gmail.com

ΝΕΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Ὡς γνωστὸν ἡ «Σύναξις Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» συνέταξε καὶ ἐκυκλοφόρησε τὸ 2009 τὴν ἱστορικὴ πλέον γιὰ τὴν ἀπήχηση ποὺ εἶχε «Ὁμολογία Πίστεως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ἡ ὁποία ὑπεγράφη ἀπὸ μεγάλο ἀριθμὸ ἀρχιερέων, λοιπῶν κληρικῶν καὶ μοναχῶν, καὶ ἀπὸ χιλιάδες Ὁρθοδόξων πιστῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένη.

Ἡ ἀφύπνιση ποὺ προεκάλεσε εἶναι ἐντυπωσιακὴ. Ἐνῶ σκεπτόμασταν ὅτι μετὰ παρέλευση τόσων ἐτῶν ἐχρειάζετο μία ἀνανέωση καὶ ἐνίσχυση ἐκείνου τοῦ κείμενου, ὡς ἀπὸ Θεοῦ ἀπάντησις καὶ δωρεὰ μᾶς ἦλθε ἓνα ἐξαιρετικὸ κείμενο «Ὁμολογίας», ποὺ συνέταξε καὶ ἐκυκλοφόρησε ἡ Ρουμανικὴ Σκήπη τοῦ Τιμίου Προδρόμου στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἡ ὁποία ἀνήκει στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας. Τὸ κείμενο ὑπογεγραμμένο, ἀπὸ ὅλους τοὺς μοναχοὺς τῆς Σκήπης, πάνω ἀπὸ τριάντα, μετὰ τῶν προεστώτων καὶ πνευματικῶν τῆς, ἐκυκλοφορήθη ρουμανιστὶ στὴν Ρουμανία, προκαλέσαν εὐφροσύνη στοὺς Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ ὀργὴ καὶ κατασχύνη στοὺς Οἰκουμενιστάς.

Αὐτὸ τὸ κείμενο, μεταφρασμένο στὰ ἑλληνικά, ἀπεδέχθη καὶ ἐπήνεσε ἡ «Σύναξις Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν», τὸ ὑπογράφει διὰ τῶν ἐκπροσώπων τῆς καὶ ὡς ἰδικόν τῆς κείμενο καὶ θὰ χαρεῖ, ἂν ὑπογραφεῖ στὴν συνέχεια καὶ ἀπὸ ἄλλους κληρικοὺς καὶ μοναχοὺς, τῶν ὑπογραφῶν ἀποστελλομένων εἰς: synaxisorthkm@gmail.com

Ἀκολουθεῖ τὸ κείμενο τῆς Ὁμολογίας:

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅλοι ὅσοι λάβαμε τὸ Βάπτισμα στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ πιστεύουμε Ὁρθόδοξα εἴμαστε πλήρη μέλη τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, δηλ. τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού ἔχει κεφαλὴ τὸν ἴδιο τὸν Θεάνθρωπο Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Διὰ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ἁγίου Χρίσματος λάβαμε τὴν

Σφραγίδα τῆς Δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί διά τῆς θείας Μεταλήψεως τοῦ Τιμίου Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐνωνόμαστε μέ τόν Χριστό καί γινόμαστε μέλη τοῦ Σώματός Του.

Ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μόνο στήν ὁποία ἐνωνόμαστε μέ τόν Ἀληθινό Θεό καί μόνο μέσα στήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά σωθεῖ, ἀποκηρύττουμε καί ἀπορρίπτουμε δημόσια τίς ποικίλες αἰρέσεις, οἱ ὁποῖες μόλυναν ἀρκετά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ αἵρεση δέν βλάπτει μόνο ἐκείνον, πού πιστεύει σ' αὐτήν, ἀλλά καί τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἐφόσον ἐκεῖνοι, πού ἔχουν αἰρετικό φρόνημα στήν Ἐκκλησία, διακηρύττουν τήν αἵρεση καί στά ὑπόλοιπα μέλη λόγω καί ἔργω, διασκορπίζοντας ἔτσι τό μικρόβιο τῆς αἵρεσεως σ' ὀλόκληρο τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ αἵρεση, ὅταν διακηρύττεται ἀπό ἐπίσκοπο ἢ ἱερέα, βλάπτει καί τούς πιστούς. Ὁ ἐπίσκοπος καί ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νά φροντίζει, ὥστε τά μέλη τοῦ ποιμνίου του νά μὴν διδάσκουν αἰρέσεις. Ἄν οἱ ἠθικές ἀμαρτίες χωρίζουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό, ἀκόμη περισσότερο ἡ αἵρεση. Τό καθῆκον τοῦ ἐπισκόπου εἶναι νά ὀρθοτομεῖ τόν λόγον τῆς Ἀληθείας, ἐφόσον ἡ ἀγιότης συνδέεται ὀργανικά μέ τήν Ἀλήθεια¹. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ὁδός, ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή. Ἡ αἵρεση εἶναι ψέμα καί βλασφημία ἐναντίον τοῦ σεσαρκωμένου Λόγου, τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ αἵρεση δημιουργεῖται ὡς πνευματική πλάνη καί διαμορφώνεται ὡς ἰδεολογία, πού ἐναντιώνεται στήν Ἀλήθεια, μηδενίζοντας τή δυνατότητα ἀγιότητος καί σωτηρίας.

Ὅπως μιά ἀρρώστια δέν βλάπτει μόνο τό ἀρρωστο ὄργανο, ἀλλά ὀλόκληρο τόν ὀργανισμό, μέ τόν ἴδιο τρόπο καί ἡ αἵρεση, ἐφόσον δηλητηριάζει κάποια μέλη τῆς Ἐκκλησίας, προκαλεῖ πόνο σέ ὀλόκληρο τό σῶμα τῆς καί τό βλάπτει. Γι'αὐτόν τόν λόγο, κάθε φορά πού ἐμφανίζοταν μία αἵρεση, ἡ ὁποία ἀπειλοῦσε τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, συνέρχονταν Οἰκουμενικές καί Τοπικές Σύνοδοι, πού ἀναθεμάτιζαν καί τήν αἵρεση καί τούς αἰρετικούς, οἱ ὁποῖοι τήν ὑπεράσπιζαν. Μέ τόν τρόπο αὐτόν, ἀπέκοπταν ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί τήν αἰρετική διδασκαλία καί αὐτούς, πού τήν προωθοῦσαν.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, στήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή, λέγει: «καθάπερ γὰρ ἐν ἐνὶ σώματι πολλὰ μέλη ἔχομεν, τὰ δὲ μέλη πάντα οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει πρᾶξιν, οὕτως οἱ πολλοὶ ἐν σῶμά ἐσμεν ἐν Χριστῷ, τὸ δὲ καθ' εἷς ἀλλήλων μέλη. ἔχοντες δὲ χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν διάφορα, εἴτε προφητείαν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως»². Καί στήν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή: «οὐ δύναται δὲ ὁ ὀφθαλμὸς εἰπεῖν τῇ χειρὶ· χρειαν σου οὐκ ἔχω· ἢ πάλιν ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσὶ· χρειαν ὑμῶν οὐκ ἔχω· ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον τὰ δοκοῦντα μέλη τοῦ σώματος ἀσθενέστερα ὑπάρχειν ἀναγκαῖα ἐστί»³,

1. 1ω. 17, 17 «Ἀγίασον αὐτούς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι».

2. Ρωμ. 12, 4-6.

3. Α' Κορ. 12, 21-22.

ἐπισημαί-νοντας ἀκολουθῶς ὅτι «εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη, εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη. Ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους»⁴.

Ἔχοντας ὑπ'ὄψιν μας ὅτι μέχρι σήμερα δέν συνήλθαν Τοπικές Σύνοδοι, γιά νά καταδικάσουν ἐκείνους, πού παραβιάζουν ἐδῶ καί ἕνα περίπου αἰῶνα τόσο τούς Ἀποστολικούς Κανόνες, ὅσο καί τίς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων, ἐμεῖς, ὡς ζωντανά μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀπορρίπτουμε καί ἀποστασιοποιούμεαστε ἀπό ὅλες τίς πράξεις, τίς ὁποῖες καταδικάζει ἡ Ἐκκλησία, δηλ.:

- τίς συμπροσευχές μέ τούς αἰρετικούς, ὅπως τήν λεγομένη «ἐβδομάδα προσευχῆς ὑπέρ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν», τούς «ἐσπερινούς ὑπέρ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν» καί ἄλλες παρόμοιες ἐκδηλώσεις, πού λαμβάνουν χώρα σέ ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, κατά τήν «ἐβδομάδα προσευχῆς ὑπέρ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν», στίς ὁποῖες προσκαλοῦνται αἰρετικοί νά κηρύξουν ἀπό τό Ἱερό καί Φοβερό Ὁρθόδοξο Βῆμα, ὅπου θυσιάζεται Χριστός ὁ Θεός,

- τήν συμμετοχή σέ συγκρητιστικές διαθρησκευτικές καί διαχριστιανικές συναντήσεις, στίς ὁποῖες οἱ συμμετέχοντες προβαίνουν σέ συγκρητιστικές συμβολικές πράξεις καί γίνονται συμπροσευχές μέ τούς αἰρετικούς.

Ἀποκηρύττουμε ὡς παναίρεση καί ἀπορρίπτουμε δημόσια τόν Οἰκουμενισμό ὑπό ὅλες τίς μορφές του :

α'. Τήν παρουσία τῆς Ρουμανικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί τῶν ὑπολοίπων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν»,

β'. Τήν αἵρεση, κατά τήν ὁποία ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ μόνο ἕνα μέρος τῆς Ἐκκλησίας,

γ'. Τήν αἵρεση, κατά τήν ὁποία ὅλες οἱ χριστιανικές ὁμολογίες εἶναι κλάδοι τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας,

δ'. Τήν αἵρεση, κατά τήν ὁποία ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι μία Ἐκκλησία μεταξύ πολλῶν ἄλλων «οἰκογενειῶν Ἐκκλησιῶν», οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν μαζί τήν Μία Ἐκκλησία,

ε'. Τήν αἵρεση, κατά τήν ὁποία ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀπολεσθεῖ. Ἡ Ἐκκλησία, σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, εἶναι Μία καί Μοναδική, ἐπειδή ἡ Κεφαλή της εἶναι Μία, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζεται διά τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καί τῆς διοικήσεως καί διά τῆς ὑπακοῆς τῶν πιστῶν στήν ἱεραρχία της, ἐφ'ὅσον ἡ ἱεραρχία διατηρεῖ τήν ἐνότητα τῆς πίστεως.

στ'. Τήν αἵρεση, κατά τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία εἶναι «διηρημένη σέ χριστιανικές ὁμολογίες», καί ὅτι τώρα ἐμεῖς, ὡς δῆθεν «νέοι πατέρες», θά πρέπει νά «ἐπανεύρουμε τήν ἐνότητά της» διά τοῦ «δογματικοῦ μινιμαλι-

---

4. Α' Κορ. 12, 26-27.

σμου», μέ τό νά ἀποδεχτοῦμε δηλ. ὡς βάση τῆς ἐνώσεως τῶν ὀρθοδόξων μέ τίς αἱρέσεις μία μινιμαλιστική πίστη, δηλ. μόνο τήν πίστη στήν Ἁγία Τριάδα καί στόν Ἰησοῦ Χριστό ὡς Σεσαρκωμένο Θεό καί Σωτήρα, παραβλέποντας ὅλα τά ὑπόλοιπα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, συμπεριλαμβανομένης τῆς μυστηριακῆς ἱερωσύνης, τῶν ἱερῶν εἰκόνων, τῆς ἀκτίστου Χάριτος, τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῶν Ἁγίων κλπ.

ζ'. Τήν αἵρεση, κατά τήν ὁποία ὑπάρχει μία «ἀόρατη ἐνότητα» τῆς Ἐκκλησίας, μέσω τῆς κοινῆς πίστεως στήν Ἁγία Τριάδα καί στόν Ἰησοῦ Χριστό, ὡς Κύριο καί Σωτήρα, καί ὅτι αὐτήν (τήν «ἀόρατη ἐνότητα») θά ἀκολουθήσει μία «όρατή ἐνότητα», ἡ ὁποία θά ἐκπληρωθεῖ διά τῆς ἐνώσεως τῶν «ὁμολογιῶν» (ἐνότης ἐν τῇ ποικιλία τῶν δογμάτων καί παραδόσεων).

η'. Τήν αἵρεση, κατά τήν ὁποία ἀρκεῖ νά πιστεύει κανεῖς στήν Ἁγία Τριάδα καί στόν Κύριο Ἰησοῦ, ὡς Θεό καί Σωτήρα, γιά νά ἀνήκει στήν Ἐκκλησία. Δηλ. ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖται ὡς σύναξη ὅλων τῶν χριστιανικῶν «ὁμολογιῶν».

θ'. Τήν αἵρεση, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί ἡ αἵρεση τοῦ Παπισμοῦ εἶναι «ἀδελφές ἐκκλησίες» καί «οἱ δύο πνεύμονες», μέ τούς ὁποίους ἀναπνέει ἡ Μία Ἐκκλησία.

ι'. Τήν αἵρεση, σύμφωνα μέ τήν ὁποία μεταξύ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καί τῆς αἱρέσεως τοῦ Παπισμοῦ δέν ὑπάρχει καμία δογματική διαφορά, ὑποστηρίζοντας ὅτι ἡ μόνη διαφορά εἶναι τό παγκόσμιο πρωτεῖο ἐξουσίας τοῦ «πάπα» Ρώμης ἐπί τῆς Καθόλου Ἐκκλησίας.

ια'. Τίς ἀνορθόδοξες συμφωνίες, τίς ὁποῖες ὑπέγραψαν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό πλαίσιο τοῦ διαχριστιανικοῦ διαλόγου. Στό σημεῖο αὐτό θέλουμε νά τονίσουμε ὅτι δέν εἴμαστε ἐναντίον τοῦ διαλόγου, μέ τήν προϋπόθεση, ὅμως, ὅτι αὐτός διεξάγεται μέ ὀρθόδοξες βάσεις καί ἔχει ὡς σκοπό τήν ἐπιστροφή τῶν αἰρετικῶν στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία διά τῆς κατηχήσεως, τῆς ἀποκηρύξεως τῆς αἱρέσεώς τους καί τῶν ἱερῶν μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος καί τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

ιβ'. Τήν συγκατάθεση τῆς Ρουμανικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στόν διάλογο τοῦ Chambesy, βάσει τοῦ ὁποίου οἱ ἀντιχαλκηδόνιοι αἰρετικοί, οἱ μονοφυσίτες, οἱ λεγόμενοι μιαφυσίτες, διάδοχοι τῆς αἱρέσεως τοῦ Σεβήρου Ἀντιοχείας ἀναγνωρίζονται ὡς ὀρθόδοξοι. Οἱ μονοφυσίτες / μιαφυσίτες διδάσκουν ὅτι ὁ Χριστός, μετά τήν ἐνωση, ἔχει μόνο μία σύνθετη φύση, καί ἀπορρίπτουν τό γεγονός ὅτι οἱ δύο φύσεις στόν Χριστό εἶναι ἐνωμένες ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως καί ἀχωρίστως στό ἓνα Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου, διατηρώντας ἡ κάθε φύση τήν δική της θέληση καί ἐνέργεια. Οἱ ἐν λόγω αἰρετικοί δέν ἀποδέχονται τήν διδασκαλία τῶν Δ', Ε', ΣΤ' καί Ζ' Ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί παραμένουν σέ πλάνη καί ἐκτός Ἐκκλησίας. Ἐπίσης, τό κείμενο τοῦ Chambesy ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἀναθεματισμός τους ὀφείλεται ἀπλῶς σέ μία παρεξήγηση ὅρων καί ὅτι, ἀκολούθως,

δέν υπάρχει καμία δογματική διαφορά μεταξύ της Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί τῶν μονοφυσικῶν αίρετικῶν κοινοτήτων (Κοπτῶν, Ἀρμενίων, Συροϊάκωβιτῶν, Μαλαμπαριῶν καί Αἰθιοπῶν), πράγμα ἐντελῶς ἀπαράδεκτο.

ιγ'. Τήν συμφωνία τοῦ Μπαλαμάντ, βάσει τῆς ὁποίας οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀποδέχτηκαν ἕνα νέο εἶδος Οὐνίας καί ἀναγνώρισαν τά ψευδῆ Μυστήρια τῶν αίρετικῶν Παπικῶν. Ἡ ἐν λόγῳ συμφωνία ἀπορρίφθηκε ἀπό τούς ἐκπροσώπους τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πού συνήλθαν στῆ Baltimore τό 2000.

ιδ'. Τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ἡ αίρεση τοῦ *Filioque* (ἡ ἐκπόρευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «καί ἀπό τόν Υἱό») εἶναι μόνο μία ἀπλή παρεξήγηση ὄρων, καί ὄχι μία ἀλλοίωση τοῦ δόγματος τῆς Ἁγίας Τριάδος, τό ὁποῖο μᾶς ἀπεκάλυψε ὁ ἴδιος ὁ Θεός διά τοῦ σεσαρκωμένου Υἱοῦ του, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ⁵.

ιε'. Τήν λεγομένη «ἄρση τῶν ἀναθεμάτων» μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν, ἀλλά καί τῶν μονοφυσικῶν, μονοθελητῶν καί μονοενεργητῶν, τά ὁποία ἀπήγγειλαν οἱ Ἅγιες καί Οἰκουμενικές Σύνοδοι. Σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, ἕνα δογματικό ἀνάθεμα δέν ἀκυρώνεται κατά μαγικό τρόπο, ἄν δέν ἐκλείψουν πρῶτα οἱ λόγοι τοῦ ἀναθεματισμοῦ.

ιστ'. Τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ὑπάρχει σωτήρια Χάρις καί ἐκτός τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ὅτι ὑπάρχει ἔγκυρο βάπτισμα καί ἐνεργοῦσα Χάρις τῆς ἱερωσύνης καί ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὅμως, καθῶς εἶναι γνωστόν, ἡ ἀπλή ἱστορική καί τυπική ὑπαρξη μιᾶς διαδοχῆς ἀπό τούς Ἀποστόλους ἕως σήμερα καί ἡ ἀπλή ἐκφώνηση μιᾶς φόρμουλας τῆς Ἁγίας Τριάδος δέν ἐπικυρώνει τά «μυστήρια» τῶν αίρετικῶν.

ιζ'. Τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία δέν εἶναι δυνατόν οἱ Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες νά εἶναι ἐπίκαιροι στίς ἡμέρες μας, ἡ ὁποία (αίρεση) ἀρνεῖται στήν οὐσία τήν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στους Ἅγίους καί Θεοφόρους Πατέρες τῶν Ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί, ἀκολούθως, τήν ἴδια τήν συνέχεια τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας ὡς Θεανθρωπίνου θεσμοῦ.

ιη'. Τήν αίρεση, ἡ ὁποία ἰσχυρίζεται ὅτι δέν γνωρίζουμε ποιά εἶναι τά ὄρια μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῆς αίρέσεως, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὅλη ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ἐνσωματωμένη σέ μία «ἀόρατη Ἐκκλησία». Κατά τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἱστορική, ὄρατη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία κατέχει τήν ἀποστολική διαδοχή καί διατηρεῖ τήν Ὁρθή Πίστη, δηλ. τά δόγματα, τά ὁποία διατυπώθηκαν στίς Ἅγιες καί Οἰκουμενικές Συνόδους, καί τά ἀναθέματα, πού ὀριοθετοῦν τήν δογματική Ἀλήθεια ἀπό τό αίρετικό ψέμα, καί τήν μεταδίδει ἕως συντελείας τῶν αἰῶνων. Αὐτή ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη.

---

5. Ἰω. 15, 26.

ιθ'. Τήν αίρεση, σύμφωνα μέ τήν όποία καί οί αίρετικοί ένσωματώνονται κατά κάποιον τρόπο στην Έκκλησία.

κ'. Τήν αντίληψη, κατά τήν όποία ό αριθμός τών πιστών αποτελεί τό κριτήριο τής Άληθοῦς Έκκλησίας. Σύμφωνα μέ τήν όρθόδοξη διδασκαλία, τό κριτήριο τής Άληθοῦς Έκκλησίας είναι ή αναλλοίωτη διατήρηση τής αποκαλυπτικῆς Άληθείας.

κα'. Τήν μετατροπή τής οικονομίας σέ δόγμα καί κανόνα. Σύμφωνα μέ τήν όρθόδοξη διδασκαλία, ή οικονομία είναι ή πρός καιρόν παρέκκλιση από τήν ακρίβεια, τόν κανόνα τής πίστεως, λόγω τών ανθρωπίνων αδυναμιών σέ έξαιρετικές περιστάσεις, έχοντας ως σκοπό τήν επιστροφή τών ανθρώπων στην όρθή πίστη, παρά τά αντικειμενικά εμπόδια. Η οικονομία εφαρμόζεται μόνο σέ έξαιρετικές περιπτώσεις, προκειμένου νά εκπληρωθεῖ ένας καλός σκοπός σέ δυσμενείς καταστάσεις. Έφόσον, όμως, εκλείψουν οί έξαιρετικές περιστάσεις, ή συνέχιση τής εφαρμογῆς τής οικονομίας διασαλεύει καί καταστρατηγεῖ τήν κανονική τάξη, καί μ' αὐτόν τόν τρόπο δέν συνιστᾶ σοφή προσαρμογή, ἀλλά περιφρόνηση τών ιερῶν θεσμῶν, καί επομένως οδηγεῖ στην περιφρόνηση τής Όρθοδοξίας.

κβ'. Τούς λεγομένους «μικτούς γάμους» μεταξύ όρθοδόξων καί έτεροδόξων, επειδή δέν δύνανται νά ένωθοῦν τά αντίθετα, δεδομένου ότι ή βασική προϋπόθεση τοῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου είναι ή κοινή όρθόδοξη πίστη τών υποψηφίων νεονύμφων, οί όποιοι όφείλουν νά είναι βαπτισμένοι κλπ. Τό μυστήριο τοῦ Γάμου είναι τό μυστήριο τής αγάπης καί τής ένώσεως βάσει τής όρθῆς πίστεως. Δέν είναι δυνατόν νά ισχύσει τό μυστήριο μόνο για ένα μέλος τοῦ ζευγαριοῦ, δηλ. για τό όρθόδοξο. Γι'αὐτόν τόν λόγο, ό μικτός γάμος καθίσταται άκυρος καί ανυπόστατος καί συνάμα συνιστᾶ συμπροσευχή μέ τούς έτεροδόξους.

κγ'. Τήν άπάρνηση τής ισότητος τών Προσώπων τής Άγίας Τριάδος. Σύμφωνα μέ τήν όρθόδοξη διδασκαλία, τά υποστατικά ιδιώματα, δηλ. τό ότι ό Πατήρ είναι άγέννητος, ό Υίός γενητός καί τό Άγιον Πνεῦμα έκπορευτό, άποδεικνύει τόν τρόπο ύπάρξεως κάθε Προσώπου. Ταυτοχρόνως τά Πρόσωπα είναι ισοδύναμα σέ δόξα καί λατρεία, έχοντας τήν ίδια οὐσία.

κδ'. Τήν αίρεση, σύμφωνα μέ τήν όποία ό έκάστοτε Οικουμενικός Πατριάρχης είναι πρῶτος άνευ ίσου. Αὐτή ή αίρεση έχει ως βάση τήν αίρεση, πού άρνεῖται τήν ισότητα τών Προσώπων τής Άγίας Τριάδος.

Η Όρθόδοξη Έκκλησία είναι Οικουμενική, καί όχι οικουμενιστική, καί γι' αὐτόν τόν λόγο περιμένουμε από τά μέλη της νά εφαρμόζουν καί νά κηρύττουν τήν Όρθοδοξία σέ όλη τήν κτίση, φέρνοντας πολλούς ανθρώπους στην Κιβωτό τής Σωτηρίας, πού είναι ή Όρθόδοξη Έκκλησία, ή Μία, Άγία, Καθολική καί Αποστολική Έκκλησία, καθως όμολογοῦμε στό Σύμβολο τής Πίστεως Νικαίας - Κωνσταντινουπόλεως. Γι' αὐτόν τόν λόγο άποστασιοποιούμαστε από τίς θέσεις όλων εκείνων, πού διδάσκουν καί εφαρμόζουν

τίς προαναφερθεῖσες αἰρέσεις, εἴτε διατυπωμένες σέ πανορθόδοξες καί τοπικές συνόδους, εἴτε διακηρυγμένες ἀπό πατριάρχες, ἱεράρχες, ἱερεῖς, διακόνους, ὑποδιακόνους, ἀναγνώστες, μοναχοὺς, μοναχές ἢ ἀπλοὺς πιστοὺς.

Ὁ Σωτὴρ Ἰησοῦς Χριστός μᾶς παροτρύνει νά ἐπιπλήτουμε τοὺς ἀδελφούς μας, μέ στόχο τήν ἐπανόρθωσή τους, καί ὑποδεικνύει τό καθήκον τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως νά συνεχίσει τίς ἐπιπλήξεις, ὅταν χρειαστεῖ: «Ἐὰν δὲ ἀμαρτήσῃ εἰς σέ ὁ ἀδελφός σου, ὑπάγε ἔλεγξον αὐτὸν μεταξύ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου· ἐὰν σου ἀκούσῃ, ἐκέρδησας τὸν ἀδελφόν σου· ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσῃ, παράλαβε μετὰ σοῦ ἓτι ἓνα ἢ δύο, ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῇ πᾶν ῥῆμα»⁶. Ὁ οὐ' (75^{ος}) Ἀποστολικὸς Κανὼν δέν κάνει καμιὰ διαφοροποίηση μεταξύ λαϊκῶν καί κληρικῶν, ὅταν πρόκειται γιὰ μάρτυρες τῶν ἐκτροπῶν τοῦ ἐπισκόπου: «Εἰς μαρτυρίαν τὴν κατὰ Ἐπισκόπου, αἰρετικὸν μὴ προσδέχεσθαι, ἀλλὰ μηδέ πιστὸν ἓνα μόνον· ἐπὶ στόματος γάρ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων σταθήσεται πᾶν ῥῆμα»⁷. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τονίζει ὅτι ὑπάρχει ὑποχρέωση τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας νά ἐπιπλήτουν τὸν κληρὸ, πού διδάσκει ἀνορθόδοξα: «Πρέπει νά κάνουμε ὑπακοή στοὺς διδασκάλους καὶ ἱερεῖς καὶ νά μὴν τοὺς κατακρίνουμε, ἀκόμα κι ἂν ἔχουν ἀσεβὴ ζωὴ· ἂν ὁμως ἡ πίστη τους εἶναι λανθασμένη, τότε ὄχι μόνο δέν πρέπει νά τοὺς ὑπακούσουμε, ἀλλὰ καὶ νά φύγουμε ἀπ' αὐτοὺς καὶ νά τοὺς κατακρίνουμε»⁸.

Γι' αὐτὸ ἀποστασιοποιούμαστε ἀπὸ τίς θέσεις τους καί, προσευχόμενοι στὸν Ἀγαθὸ Θεὸ μέ πόνο καί μέ τὴν ἐλπίδα ἐπανορθώσεώς τους, ἐπιπλήτουμε:

- τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖοι κάνουν δογματικούς συμβιβασμούς καὶ ὑποστηρίζουν ἐκκλησιολογικὲς αἰρέσεις στὸν διαχριστιανικὸ καὶ διαθρησκευτικὸ διάλογο,

- τὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο Α', ὁ ὁποῖος συμπροσευχήθηκε μέ τὸν αἰρεσιάρχη «πάπα» Φραγκίσκο Α' στὸν Πανάγιο Τάφο, στὴ Ρώμη καὶ στό Φανάρι, ποδοπατώντας τοὺς Ἱερούς Κανόνες τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν μέ τό ἐπιτίμιο τῆς καθαιρέσεως τίς συμπροσευχές μέ τοὺς ἑτεροδόξους,

- τοὺς Ἱεράρχες διαφόρων τοπικῶν συνόδων, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τοὺς ἱεράρχες, πού ἐστάλησαν ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Ρουμανικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, γιὰ νά συγχαροῦν τὸν αἰρεσιάρχη «πάπα» Φραγκίσκο Α' στὴν ἐνθρόνισή του ὡς ἡγέτου τοῦ κράτους τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς παπικῆς αἰρέσεως.

Ἐπιπλήτουμε, ἐπίσης, καί

---

6. Ματθ. 18, 15-17.

7. ΜΟΝΑΧΟΣ ΑΓΑΠΙΟΣ – ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Πηδάλιον, ἐκδ. Α. ΣΤ. Γεωργίου, Ἀθήνα 1886, σ. 91

8. Β' ὁμιλία στὴν Β' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολή.

- τις ἐκκλησιαστικές συνόδους, πού στάλθηκαν νά συμμετάσχουν σέ μία τέτοια ἐπαίσχυντη ἐκδήλωση.

- τούς ἱεράρχες, ἱερεῖς, διακόνους, ὑποδιακόνους, ἀναγνώστες, μοναχούς, μοναχές καί πιστούς τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι συμμετείχαν σέ συγκρητιστικές διαθρησκευτικές καί διαχριστιανικές συναντήσεις καί ἔκαναν συγκρητιστικές συμβολικές πράξεις καί συμπροσευχές μέ τούς αἰρετικούς καί κοινώνησαν μαζί τους.

- ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ὑποστηρίζουν ὅτι στήν Ρουμανική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει πλέον ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπειδή κάποια μέλη τῆς ἔπασαν στήν οἰκουμενιστική πλάνη, σά νά ἀποσύρθηκε αὐτομάτως ἡ Χάρις ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Δέν εἴμαστε ἐμεῖς οἱ σωτήρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία σώζει ἐμᾶς.

Ἀποστασιοποιούμεστε ἀπό τήν ἐπαίσχυντη ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νά προσκαλέσει στό Φανάρι τόν ψευδεπίσκοπο τῆς Ρώμης, Βενέδικτο ΙΣΤ', τό 2006, ἀλλά καί τόν ψευδεπίσκοπο Φραγκίσκο Α', τό 2014.

Ἀποστασιοποιούμεστε, ἐπίσης, καί ἀπό τήν μνημόνευση τοῦ «πάπα» Βενέδικτου ΙΣΤ' στήν αἴτηση «Ὑπέρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου...» τῶν εἰρηλικῶν.

Ἀποστασιοποιούμεστε, παραλλήλως, ἀπό τίς ψευδευλογίες, τίς ὁποῖες ἔδωσε ὁ «πάπας» Βενέδικτος ΙΣΤ' στήν Ἐκκλησία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου στό Φανάρι καί ἀπό τήν ἐκφώνηση τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς ἀπ'τόν ἴδιο.

Ἀποστασιοποιούμεστε, ταυτοχρόνως, καί ἀπό τήν ἐνέργεια τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου Α' νά προσκαλέσει στά Ἱεροσόλυμα τόν ψευδεπίσκοπο τῆς Ρώμης, Φραγκίσκο Α', γιά νά ἐορτάσουν μαζί τήν ψευδή ἄρση τῶν ἀναθεμάτων, πού ἀπαγγέλθηκαν τό 1054, καθῶς καί ἀπό ὅλες τίς ἐνέργειες ὑπέρ τῆς ψευδοενώσεως μέ τήν αἰρετική παπασύνη.

Δηλώνουμε δημόσια ὅτι οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι κάνουν δογματικούς συμβιβασμούς καί λειτουργικές πράξεις, οἱ ὁποῖες ἔχουν καταδικαστεῖ ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ἐκπροσωποῦν μόνο τόν ἑαυτό τους καί ὄχι ἐμᾶς, τούς πιστούς τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, τό πλήρωμά της.

Δηλώνουμε, ἐπίσης, ὅτι ἀποστασιοποιούμεστε ἀπό ὅλες τίς οἰκουμενιστικές καί συγκρητιστικές ἐνέργειές τους καί περιμένουμε νά δηλώσουν δημόσια μετάνοια, ἐπειδή καί ἡ αἰρετική καί ἑτερόδοξή τους ἐνέργεια ἔγινε δημόσια.

Σέ μία ζῶσα Ἐκκλησία, ὅταν ἕνας ἐπίσκοπος διδάσκει μία διδασκαλία ἀλλότρια ὡς πρός τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, οἱ ἱερεῖς ἐκείνης τῆς ἐπαρχίας ἔχουν τήν δυνατότητα νά διακόψουν τήν μνημόνευση τοῦ ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος διδάσκει δημόσια καί γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τήν αἵρεση, ἕως ὅτου θά κριθεῖ ἀπό τήν Σύνοδο, σύμφωνα μέ τόν ιε' Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου της

Κωνσταντινουπόλεως⁹. Γι'αυτό, ἡμεῖς, κληρὸς καὶ λαός, διὰ τῆς παρούσης ὁμολογίας, ἐπιπλήτουμε τοὺς πατριάρχες, τοὺς ἐπισκόπους καὶ τοὺς πιστοὺς, πού διδάσκουν τὴν αἵρεση, μέ πόνο καὶ μέ ἐλπίδα ἐπανορθώσεώς τους, γιὰ τὴν ὁποία προσευχόμεστε στὸν Ἀγαθὸ Θεό. Ἐπίσης, ἐπιπλήτουμε καὶ ἐκείνους, πού δέν προσπαθοῦν νά διορθώσουν τοὺς ἀδελφούς τους, οἱ ὁποῖοι ἔπесαν στὴν οἰκουμενιστικὴ πλάνη, υἱοθετώντας μιὰ παθητικὴ, ἐφησυχαστικὴ καὶ σιωπηλὴ στάση, τὴν ὁποία ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς βλέπει ὡς τὸ τρίτο εἶδος ἀθεΐας, μετὰ τὸν ἀθεϊσμό καὶ τὴν αἵρεση.

Εὐχόμεστε ὑπὲρ τῆς παρὰ τοῦ ἐν Τριάδι δοξαζομένου καὶ προσκυνουμένου Θεοῦ βοηθείας! Ἀμήν.

Ἐάν συμφωνεῖτε μέ τίς θέσεις τοῦ κειμένου τῆς ὁμολογίας, ἀποστείλατε τὸ ἐπώνυμο, τὸ ὄνομα, τὴν περιοχὴ καὶ τὸ λειτούργημα / ἐπάγγελμά σας στό e-mail: synaxisorthkm@gmail.com

Κάθε κληρικὸς καὶ λαϊκός, πού ὑπογράφει τὴν παροῦσα ὁμολογία, τὴν ἀναλαμβάνει καὶ ὡς προσωπικὴ του ὁμολογία.

Γιὰ τὴν «Σύναξη Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν

Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Ἀναστασίου
Προηγούμενος Ἱ. Μ. Μεγ. Μετεώρου

Ἀρχιμ. Σαράντης Σαράντος
Ἐφημέριος Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ἀμαρούσιον Ἀττικῆς

Ἀρχιμ. Γρηγόριος Χατζηνικολάου
Καθηγούμενος Ἱ. Μ. Ἀγίας Τριάδος, Ἄνω Γατζέας Βόλου

Γέρον Ἐυστράτιος Ἱερομόναχος
Ἱ. Μ. Μεγίστης Λαύρας Ἀγ. Ὁρους

---

9. «Τὰ ὀρισθέντα περὶ πρεσβυτέρων καὶ Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν πολλῶ μαλλόν ἐπὶ Πατριαρχῶν ἀρμόζει. Ὡστε εἴ τις Πρεσβύτερος ἢ Ἐπίσκοπος, ἢ Μητροπολίτης τολμήσῃ ἀποστῆναι τῆς πρὸς τὸν οἰκείον Πατριάρχην κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατὰ τὸ ὀρισμένον καὶ τεταγμένον, ἐν τῇ θείᾳ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρό ἐμφανείας συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως σχίσμα ποιήσῃ· τοῦτον ὥρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι εἴ μόνον ἐλεγχθεῖν τοῦτο παρανομήσας. Καὶ ταῦτα μὲν ἐσφράγισται τε καὶ ὥρισται περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων προέδρων, καὶ σχίσμα ποιούντων καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπώντων. Οἱ γάρ δι' αἵρεσιν τινα παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων, ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος, καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται πρό συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτεριζόντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθήσονται. Οὐ γάρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι».

Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός

Όμότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών

Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης

Όμότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Δημήτριος Τσελεγγίδης

Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Σύμβουλος)